

klatrer for å nå det største eplet, blåser i at det er vinter og at alle eplene er råtnet og for lengst forsvunnet ned i bakken, jeg kan jo sitte på den tjukkeste greina, den som holder meg oppe, og vente, vente på at årstidene skal rulle over i neste, og vente på at de små bladene, knoppene, vokser seg større og større, helt til eplene er så store og røde og saftige at de rett og slett er for fantastiske til å henge til pynt i et usselt epletre i en ustelt hage, de må nytes, tygges i og renne ned haka, eller bakes inn i en kake, en kake oppkalt etter dem, ja, dét hadde vært noe annet enn å henge dag ut og dag inn helt til forråtnelsens time! og her, på greina, skal jeg vente helt til eplene er på sitt beste, her skal jeg sitte gjennom vinter og vår og sommer og helt til høsten, og dagen det største eplet er også blitt det flotteste, skal jeg kjenne det i hånden, skille det fra treet, bringe det inn i en annen verden, klatre ned treet, lande litt skjelvende på gresset, løpe inn på kjøkkenet og gjøre hva jeg vil, gjøre absolutt hva jeg vil, hva enn det måtte være, om det så er å bake eplekake eller skjære det i båter, kanskje terninger